

Darrere l'acord d'aquesta aliança empresarial s'amaga un important compromís polític i econòmic

Porsche vol entrar a Volkswagen per assegurar una majoria alemanya

La firma de cotxes de luxe vol tenir el 20% del consorci per evitar l'entrada de capital forà

Cristian Segura
BERLÍN

La major empresa i el grup més rendible d'Alemanya s'han aliat per assegurar el poder automobilístic del país. Porsche va anunciar ahir que prepara l'adquisició del 20% de Volkswagen "per evitar una adquisició hostil" per part de competidors internacionals.

Volkswagen viu un període de pèrdua progressiva de beneficis mentre Porsche és un exemple del model de companyia que necessita Europa. Si es culmina l'operació, la marca de vehicles de luxe es convertirà

en el seu primer accionista.

Porsche és el paradigma de la indústria de valor afegit que ha de consolidar-se a Alemanya en substitució de les cadenes de producció que poden assumir amb costos més baixos els països en vies de desenvolupament. També el seu president, Wendelin Wiedeking, és un dels gestors més reconeguts del sector de l'automòbil. Wiedeking va justificar la necessitat de defensar l'estabilitat de propietaris a Volkswagen perquè "és un important soci de desenvolupament de productes i perquè proveeix el 30% dels components".

Porsche ja té preparat el pla per comprar la participació en diversos fons d'inversió, que els mitjans de comunicació valoraven en 3.500 milions d'euros. La polèmica llei Volkswagen impedeix que un mateix accionista tingui més del 20% dels títols, una mesura dissenyada per aturar la pèrdua del control de la major empresa alemanya i que la UE pressiona per eliminar-la. L'Estat de la Baixa Saxònia és ara el principal accionista, amb un 18%.

Porsche i Volkswagen comparteixen la fabricació dels tot terrenys Chayenne i Touraeg, i tenen una divisió conjunta per

El president de Porsche, Wendelin Wiedeking, amb el model Cayman

al desenvolupament de la nova generació de motors híbrids. Totes dues companyies van defensar l'operació com a garantia per "progressar en aquesta aliança"; però igual o més important és el vessant polític de l'acord. Tot canvi laboral en el consorci afecta al conjunt de

l'economia alemanya. L'excip de personal del grup Peter Hartz ha estat el pare de la reforma del mercat laboral, i el canceller, Gerhard Schröder, va ser president del seu consell de supervisió. L'actual persona en el càrrec, Ferdinand Piech, és nét del fundador de Porsche.

AGRICULTURA - ALIMENTACIÓ

Polítiques agràries versus polítiques alimentàries

FUNDACIÓ AGRÍCOLA CATALANA

Bona part del nostre sector agrari ha estat el destinatari de les polítiques intervencionistes dels Estats i, en els últims decennis, de forma especial, de l'estatisme agrari de la Unió Europea. És per això que ha de portar a terme una activitat condicionada a unes directrius que s'estableixen segons equilibris de països, de sectors i d'interessos diversos.

D'altra banda, les administracions autonòmiques i estatals tenen un marge de maniobra reduït, ja que les directrius europees són d'obligat compliment, i la política agrària comunitària (PAC) manté un caràcter intervencionista malgrat que, amb les últimes reformes, s'hagi avançat cap al que es podria anomenar mercat semilliu.

El perfil de PAC, tot i els diversos ajustos, continua sent el d'una política agrària més que una política alimentària, és a dir, s'inclina en favor d'assegurar l'existència d'unes zones rurals on hi hagi treballs agraris més que en favor de garantir un subministrament d'aliments assequibles amb uns nivells alts de qualitat.

La política agrària comuna (PAC), des de bon començament, a finals dels anys 50 i principis dels 60, va tenir com a base el foment del sector agrari entès, tal com s'ha dit, com a sector productiu. Es tractava d'incrementar les produccions bàsiques, principalment les continentals -cereals, farratges, oleaginoses, boví de

carn i de llet, entre d'altres-, per assegurar el subministrament alimentari de la població. Alhora, es pretenia fixar la població en les zones rurals tot garantint unes rendes agràries equivalents a les rendes industrials o d'altres sectors. Per aconseguir-ho, els productors rebien ajuts importants segons la producció i el rendiment, amb una intervenció en el mercat i en els preus.

Aquest intervencionisme estatista va donar lloc a situacions tan qüestionades com els grans excedents de mantega i llet, aliments que arribaven als consumidors a preus que estaven per sobre dels internacionals i l'establiment de subvencions a les exportacions per competir en els mercats internacionals. En definitiva, va donar lloc a sobrecostos per al conjunt de la població, que pagava, via impostos i consum, entre 1,2 i 3,2 unitats monetàries per cada increment d'unitat de la renda agrària.

Les reformes de la política agrària comunitària a partir dels anys 80 es van encaminar, d'una banda, a la reducció de la despesa, i de l'altra, a les mesures per al desenvolupament rural. Així, es van generar polítiques que, molt a poc a poc, pretenien vincular les produccions als mercats mantenint l'objectiu d'assegurar una equivalència de rendes.

L'última reforma de la PAC, la que van pactar els presidents Chirac i Schröder, va desvin-

cular bona part dels ajuts de la producció d'una manera més tímida que la via proposada per la Comissió Europea, i les aportacions comunitàries van esdevenir ajuts al manteniment de les rendes agràries per la via de la contribució a la preservació del medi ambient i del paisatge, les partides destinades a les polítiques de desenvolupament rural i els cobraments únics d'acord amb rendiments històrics.

Val a dir que les produccions continentals són les més intervingudes, i que les produccions mediterrànies han estat, històricament, més vinculades al mercat que a les polítiques intervencionistes.

Des de la Fundació Agrícola Catalana, hem defensat en diferents ocasions que els ajuts europeus haurien d'estar desvinculats de les produccions per diverses raons, i principalment perquè les produccions s'han d'ajustar a les necessitats dels mercats i no a les directrius burocràtiques.

Tot i això, les administracions hi tenen un paper molt important, ja que les polítiques de desenvolupament rural hauran de passar per obres en infraestructures que permetin un increment de la productivitat, i aquí cal parlar de transformació i millora de regadiu i de la construcció de vies de comunicació que facilitin el transport de mercaderies.

Les inversions en recerca, desenvolupament i innovació, en

col·laboració estreta amb el sector per valorar quines són les seves necessitats, així com la formació són cabdals a l'hora d'incrementar el valor afegit de les produccions, millorar-ne la qualitat i reduir costos.

Dins del marge de maniobra de les administracions locals, la regionalització de la PAC és també una qüestió pendent, ja que les diferències entre zones a l'Estat espanyol i el tractament centralitzat provoquen una pèrdua de capacitats en algunes produccions catalanes, com ara en el cas del vaquí de llet, que podrien ser més competitives si rebessin un tracte més ajustat als paràmetres propis.

Com a resum, es podria afirmar que el sector agrari, amb la realització de les infraestructures que li manquen i amb una aposta ferma per la recerca, el desenvolupament, la innovació i la formació, està en condicions de competir en els mercats internacionals, tot tenint en compte que caldrà atendre les distorsions que ha generat, durant dècades, l'intervencionisme del foment del sector productiu. Ara bé, el sector agrari, com a productor d'aliments, és un sector estra-

tègic i bàsic i, per tant, cal tenir la responsabilitat d'aplicar polítiques alimentàries que garanteixin un subministrament regular, de qualitat i a preus assequibles a la població.

El desprestigi d'un sector bàsic, les incerteses pel que fa als beneficis del treball i la manca de rendibilitat porten a una situació de manca de persones que es vulguin dedicar a aquesta activitat, cosa que, no cal dir-ho, tindrà conseqüències nefastes per al conjunt de la població. Per això, la transformació de les polítiques agràries en polítiques alimentàries i la conversió dels productors en empresaris agraris són el repte de futur.

SANARA RESISTENCIAS ELÉCTRICAS, S.A.

En compliment del que preveu la legislació vigent, es fa públic que, amb data 20 de setembre de 2005, la Junta General Extraordinària i Universal d'Accionistes de SANARA RESISTENCIAS ELÉCTRICAS, S.A., va acordar reduir el capital social en la suma de vint-i-quatre mil dos-cents vuitanta euros i quaranta cèntims, mitjançant l'amortització de 404 accions nominatives, totes en aut Cartera de la mateixa societat.

Ripollet, vint-i-dos de setembre de dos mil cinc
L'Administrador, D. Joaquín M. Alum Codina

TORRENS VALLHONRAT, S.A.

Per acord de la Junta General d'Accionistes del 30 de juny de 2005, la Societat ha traslladat el seu domicili al carrer Major, 40-42, 2n C, de Terrassa.

INVERSIONES BON AIRE, S.A.

Per acord de la Junta General d'Accionistes del 30 de juny de 2005 la Societat ha traslladat el seu domicili al carrer Major, 40-42, 2n C, de Terrassa.